

ฝึกจิตให้มีกำลัง...

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ค. 2552

ฝึกจิตให้มีกำลัง

ญาติโยมทั้งหลาย ต่อไปนี้ จงเตรียมกายเตรียมใจฟัง ธรรมให้ดี การเทศน์วันนี้ จะต้องใช้เวลาานหนอย จงพากันทำใจให้เย็น อย่าใจร้อนกระวนกระวาย วันนี้มีพระเถรมาจากสาขาต่างๆ พร้อมทั้งมีญาติโยมจำนวนมาก ได้มารวมกันที่วัดใหม่นี้ การฟังธรรมในวันนี้ ต่างจากที่เคยได้ฟังมา การทำบุญนั้นก็ต่างจากที่เคยทำมา เมื่อเราตั้งใจมาก็ให้มาทำบุญจริงๆ บุญในวัดป่าเท่าที่เคยทำมานั้น ไม่มีมหรรสพदनตรี ไม่มีสุรายาเมาอะไรญาติโยมทั้งหลายทุกๆ บานที่มารวมกัน ก็จะต้องอาศัยตัวเอง เวลาฟังธรรมก็ให้ตั้งใจให้ดี วางมือลงบนตักให้สบาย ในทางที่ดีนั้น กระทำจิตให้เป็นหนึ่งนั่งหลับตาทำสมาธิไปด้วย อยู่ด้วยกัน ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เว้นไว้แต่ปวดศรีษะ ปวดท้อง ก็ให้พูดกันบางเบาๆ มันจึงจะรู้เรื่อง

การฟังเทศน์นี้ก็ต้งฟังให้รู้เรื่อง ถ้าไม่รู้เรื่องมันไม่มีประโยชน์ เช่นเดียวกับเราเลี้ยงควาย ถ้าหากควายหายเขาไปในป่า เราตามหาควาย ก็จะต้องหยุดฟังเสียงเกเราะมันดังมาจากคอกควาย จึงจะรู้ว่าควายเราอยู่ที่ไหน ถ้าเราวิ่งไปเรื่อยๆ พุดไปเรื่อยๆ ก็จะไม่ได้ยินเสียงเกเราะดังตามหาควายเลยไม่พบ ในปีนี้ สาขาบ้านม่วงของเราเป็นสาขาที่ 7 เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ไม่กี่เดือนมานี้ ได้ส่งพระมหาอมรมาเป็นประธานพร้อมทั้งมีพระเถรติดตามมาด้วย มีญาติโยมชาวม่วงสามสิบอยากได้ จึงให้มา อาตมาจะพูดอะไรให้ฟังว่า ทำไมจึงอยากสร้างแต่วัดป่า อาตมามีอุดมคติอันหนึ่งอยู่ในใจ จะพูดให้ฟังเพราะพระพุทธรเจ้าเรานั้น เมื่อเกิดทานก็เกิดอยู่ป่าตรัสรู้ ท่านก็ตรัสรู้อยู่ป่า ทานนิพพานก็นิพพานอยู่ในป่าทานตรัสรู้ธรรมะก็ตรัสรู้ในความหลง มันหลงที่ตรงไหน

ท่านก็ไปรู้ตรงนั้น ฉะนั้นการสร้างวัดป่า จึงเป็นอุดมคติของอาตมา ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว มีความนึกคิดอยู่อย่างนี้ จึงได้ชักชวนลูกศิษย์ลูกหาผู้เป็นกัลยาณมิตรสร้างข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เมื่อก่อนนั้นอาตมาเคยเรียนปริยัติธรรมมา เรียนอยู่แถวๆ บ้านเค็งใหญ่ บ้านหนองหลักนี้แหละ เรียนไปๆ จึงเลื่อนจากการศึกษาเล่าเรียนมาสร้างขอประพฤติปฏิบัติ

รวมแล้วมี 7 สาขา รวมเป็น 8 ทั้งวัดป่าพง ส่วนสาขาเล็กๆ น้อยๆ ยังไม่ได้นับเข้า การทำบุญให้ทานต่างๆ และการประพฤติปฏิบัตินั้น อาตมาคิดแล้วมีความเชื่อพระศาสนา เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้ามาก ทำไมจึงเชื่อทานมาก เพราะมันเป็นความจริง คำสอนที่พระศาสดาตรัสไว้ นี้มีความจริงอยู่มาก ที่อาตมาเทศน์ให้ฟังนี้

ก็มีได้เอาธรรมะของตัวเองเป็นแต่เพียงมาชำระรอยเก่าของพระพุทธเจ้าของเรา นอกจากจะเอาความดีมาฝากแล้วอันที่ยิ่งกว่าความดีนั้นอีกไม่มีมันก็สุขก็สุขอยู่กับความดีนี้ สุขอยู่กับของจริง จึงนำเอาคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ถูกแล้วแน่แล้ว จริงแล้วมมาบอก แต่เรายังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติตามเป็นจริงกัน ขอให้พระองค์ทรงอนุญาตไว้ ก็เป็นจริงอยู่ตามนั้น สิ่งใดที่พระพุทธองค์ทรงบอกว่าเป็นดี มันก็ไม่ดีจนถึงทุกวันนี้ แต่ว่าเราทั้งหลายไม่ได้นำมาปฏิบัติตาม เช่นว่า

การเบียดเบียนสัตว์ เบียดเบียนคน เบียดเบียนพี่น้องบ้านอา ตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ จนถึงทำให้ขาดจากชีวิตมันไม่ดี เราก็เห็นได้ง่ายๆ ไม่ใช่ของยาก อยางเขาเบียดเบียนเรา หรือมาเราดี ดีไหม? มันไม่ดี นี่เราก็เห็นได้ง่ายๆ อันนี้มันจริงอยู่ ความจริงข้อนี้มันมีอยู่ตลอดเวลา คำสอนของพระพุทธเจ้านั้นไม่มีวันเก่า มันใหม่อยู่เสมอ ทัศนียภาพอยู่เสมอ ถ้าทำผิดก็ผิดอยู่แม้ในปัจจุบันนี้ใครไปทำมันก็ผิดนี่คือสิ่งที่เราเห็นอยู่ง่าย ๆ ไม่ต้องเรียนในคัมภีร์ก็มองเห็นได้ การเบียดเบียนกันมันผิด เขาเบียดเบียนเรา เราก็เดือดร้อน เราเบียดเบียนเขา เขาก็เดือดร้อน นี่มันจริงอยู่ตลอดเวลา

คนเราทั้งหลายนั้น มิได้มองดูตัวเอง มองดูแต่คนอื่น สิ่งอื่น สิ่งอื่นสวยก็สวยไปกับสิ่งอื่น สิ่งอื่นไม่สวยก็ไม่สวยไปตาม นี่มันฟังคนอื่น ไม่ได้ฟังตนเองพูดง่าย ๆ เช่น ชวานา ชาวไร่ พ่อค้า ข้าราชการ หรือภิกษุ สามเณรก็เหมือนกัน ผู้ปฏิบัติตรงไปตรงมา ทำงานตามหน้าที่ของตน ถูกรู้จักตัวเองแล้ว มันทำชั่วไม่ได้ ทำผิดไม่ได้ แต่โดยมากนั้น เราไม่ค่อยเห็นตัวเอง เช่นพวกโจรไปแอบลักขโมยเขา มันกลัวแต่เขาจะเห็นมัน หลบซ่อนอยู่อย่างนั้น หลบๆ หลีกๆ กลัวเจ้าของทรัพย์จะเห็น ถ้าเจ้าของไม่เห็น ก็ลักเอาไปได้ตามสบาย โจรนั้นก็นึกกระหายใจ ดีใจที่คนไม่เห็น ดูเอาเถอะ มันดูถูกตัวเองขนาดไหนก็ผู้ที่ไปลักเอาของนั้นไม่ใช่คนหรืออย่างไร นี่มันมองเห็นแต่ทางนอก ไม่เห็นตัวเองนี่เขาเรียกว่า ดูถูกตัวเองอย่างมาก ก็ตัวโจรเองเป็นคนหรือเปล่า ถ้าหากรู้ว่าตัวเองเป็นคนแล้วไปทำชั่วทำผิดอะไร ที่ไหน เรื่องคนจะไม่เห็นนั้นไม่มีหรือ คนอื่นไม่เห็นคน คือตัวโจรนั้นแหละเห็นเองนี่ท่านเรียกว่า คน มองดูแต่ด้านนอก ไม่ได้ดูด้านใน จนเห็นตัวเองไม่เป็นคน ไม่มีคนอยู่ นี่มันหลง อะไรเลาปิดไว้ ความอยากปิดไว้ ความอยากได้มากจนลืมตัวลืมตน เลยเห็นตัวเองไม่เป็นคน ทำชั่วอยู่ก็ไม่รู้จัก ก็ตัวเองนั่นแหละทำ แต่ตัวเองไม่รู้จัก คนดูถูกตัวเองนั่นเรียกว่า คนไม่มีที่พึ่งที่อาศัย มันขัดคำสอนที่ว่า อุตตนา โจทยุตตนา จงเตือนตนด้วยตนเองมองขามตัวเองไป ธรรมะข้อนี้ ไม่ใช่ของลึกซึ้ง เป็นของง่าย ๆ เป็นของอยู่ตื้น ๆ เพราะมีสิ่งปิดบังเอาไว้ จึงมองไม่เห็น สิ่งทีปิดบังนั้น ก็คือกิเลส โลภะ บังไวความอยากบังไว้ มันปิดกันเอาไว้หมด โลภะ โทสะ โมหะ นี่มันเป็นกิเลสก่อนใหญ่ ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้ว เป็นคน ไม่มีหู ไม่มีตา หูไม่มี ตาไม่มี พูดไม่ฟังก็ไม่ได้ยิน ได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน ตาเห็นอยู่ก็เหมือนไม่เห็น ปากพูดเป็นอยู่ก็เหมือนพูดไม่เป็น กลายเป็นคนใบ้ คนบอด คนหนวก ไปหมด ฉะนั้น มันจึงงมงายในสิ่งที่ไม่ดี

เอาตามาคำนี้ถึงตั้งแต่ครั้งไปเรียนหนังสือ ไปเรียนคัมภีร์มูลเดิม (มูลกัจจายนะ) เรียกว่าไปเรียน “หนังสือใหญ่” มีความสงสัยอยู่ ที่คนเฒ่าคนแก่ เขาพูดกันว่าไปเรียนหนังสือใหญ่จบ หนังสือใหญ่มันคืออะไรหนอ เราคิดอยากไปเรียนกับเขา หนังสือใหญ่นี้มันจะใหญ่ขนาดไหน แต่เห็นคนไปเรียนมาแล้ว ก็ไม่เห็นใครปฏิบัติธรรม อดอวดตัวเองว่าเรียนหนังสือใหญ่จบ

เมื่อเอาตามาคิดดูพิจารณาแล้ว จึงรู้ว่า ไอ้หนังสือใหญ่นี้มีไม่มาก มีโลภะ - ออยากได้ของเขา 1 โทสะ - คิดทำร้ายเขา 1 โมหะ - หลงไม่รู้จักจริง 1

เหล่านี้มันเป็นหนังสือใหญ่จริงๆ” ถ้ามันมีโลภะ โทสะ โมหะแล้ว มันใหญ่ไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลก
ดูล้อมอยู่ก็มองไม่เห็นหุติอยู่ก็ไม่ได้ยินเสียงพูดกับญาติพี่น้องไม่มีสัมมาคารวะ
ไม่รู้จักคนไกลคนไกล มันเป็นไปไต่จริงๆ เพราะหนังสือพวกนี้ มันใหญ่จริงๆ
ไปท่องตามตำราไปพูดตามตำราไปท่องจำเอาแค่นั้นก็ยังเข้าใจว่า ตัวเองเรียนจบหนังสือใหญ่แล้ว
แต่ที่แท้แล้ว ไปเรียนเอาคำพูดทวนเฉยๆ ที่จริงนั้น ก็เลส 3 อย่างที่กล่าวว่ามันมีอยู่แล้วในใจ
จนอัดแน่นเต็มอยู่แล้ว แต่มีใตตรวจดู ที่ว่าเรียนจบนั้น มันไม่จบงานนักหรือก ถาหากว่า โลภะ
โทสะ โมหะ มันมีอยู่ในใจของสัตว์ทั้งหลายแล้ว มันใหญ่จริงๆ
ไม่มีทางข้ามภพข้ามชาติไปได้เลย เขาจะทำความชั่วความผิดได้หลายอย่างไม่หว่าดกแล้ว
ไม่สะดุ้งตอบาปกรรม ทำให้คนเป็นเปรตเป็นผีไปได้ ถาหากว่าเราละสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว
มันก็ใหญ่จริงๆ อย่างพระบรมศาสดาของเรา และพระพุทธรูปทั้งหลาย
เป็นผู้ปลดปล่อยภาระออกจากจิตใจได้แล้วนั่น ก็ใหญ่จริงๆ คนมี โลภะ โทสะ โมหะ
นั้นใหญ่ไปในทางที่ไม่ดี ถาหากโลสิ่งที่เป็นสนิมเหล่านี้ออกจากใจได้แล้ว ก็ใหญ่ไปในทางที่ดี
อาตมาจึงได้บอกว่ามันเป็นของจริงแท้
แต่มันไม่จริงที่พวกเราไม่ได้ทำตามที่ท่านสอนคือไม่ได้พิจารณาให้มันรู้แจ้งชัด
การเบียดเบียนกันทางทรัพย์สิน ลักษณะกันอันนี้มันก็ผิด มันเป็นเรื่องจริงมาจนถึงทุกวันนี้
ถาหากมีใครมาลักของๆ เรา เราก็เกิดความเสียหาย อาจจะตามจับตามฆ่ากันก็ได้ นี่ก็จริงอยู่แล้ว
แต่เราคิดไม่ละเอียดจึงมองไม่เห็น เรื่องธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ มันยังไม่เสื่อมไปไหน
ไม่ล้าสมัย มันยังเป็นของทันสมัยอยู่ เรื่องกาเมศุสมิจฉาจาร ไม่ให้นอกใจกัน
การนอกใจกันนั้นมันไม่ดี แม่แต่ลูกศิษย์นอกใจครูบาอาจารย์ก็ไม่ได้
ครูบาอาจารย์นอกใจลูกศิษย์มันก็ไม่ดี ยิ่งถาหากผัวนอกใจเมีย เมียนอกใจผัวแล้ว
ก็เป็นเรื่องใหญ่มากเดือดร้อนวุ่นวายมาก เรื่องอย่างนี้มันก็ไม่เกา ยังใหม่อยู่เสมอถาทำผิดวานนี้
ก็เดือนรอนวานนี้ ทำวันนี้ก็เดือนรอนวันนี้ ถาทำพรุ่งนี้ ก็ต้องเดือดร้อนพรุ่งนี้ ไม่เชื่อก็ลองดูซิ
มันจะอยู่เย็นเป็นสุขได้อย่างไร ถาหากยังนอกใจกันอยู่จะอยู่ปราสาทุกี่ไม่มีความสุข
มีเงินเป็นแสนเป็นล้านก็ไม่มีความสุข นี่แหละมันยังเป็นของใหม่อยู่ ธรรมะนี้มันเป็นของดั้งเดิม
ของเห็นอยู่ ของเป็นอยู่นี้แหละมูสาวาท พุดไม่จริง พุดเหลวไหล
พุดไม่จริงมันก็ไม่จริงจนถึงทุกวันนี้ ถาโกหกวานนี้มันก็เป็นโกหกอยู่นั่นเอง โกหกวันนี้มันก็ผิด
จะโกหกวันพรุ่งนี้ มันก็ไม่ดีอยู่นั้นแหละ กฏอันนี้ก็ยังไม่เสื่อม

สุรา ของมีเมา ของมีโทษ เมื่อไม่รู้จักประมาณไปดื่มไปเสพเข้า ก็เกิดโทษ ขาดสติ
เกิดเป็นบ้าเป็นบอ ไม่รู้จักญาติพี่น้อง ไม่รู้จักดีหรือชั่ว ไม่รู้จักผิดหรือถูกพวกเราก็คงรู้อ
กันอยู่แล้ว ได้เห็นประจักษ์กับตากับหูมาแล้วโทษ 5 ประการนี้
มันมีอยู่ในโลกของคนผู้ยังหมกมุ่นอยู่ เราก็ควรจะละเว้นเสีย
นี่เป็นเรื่องศีลธรรมเป็นธรรมที่มนุษย์ควรประพฤติ ควรรักษา ถาหากขาดศีลธรรมเป็นธรรมทั้ง 5
ประการนี้แล้ว บานเมืองเราก็จะเกิดความเดือดร้อน มีใตอยู่เย็นเป็นสุขเลย
ที่เรายังเดือดร้อนอยู่เพราะยังไม่ใตทำให้ถูกต้องอย่างจริงจัง โทษทั้ง 5 เหล่านี้
พวกเราใตยินใตฟังมาบ่อยๆ จำใต พุดใต แต่ยังไม่ใต
จึงเกิดความเดือดร้อนเพราะศีลธรรมเป็นเพียงเรื่องพุดกัน และถือเป็นประเพณี เรื่องศีลธรรมนี้
แม่แต่นักบวชนักพรต ก็ควรศึกษาเขาให้เขาใจและปฏิบัติตามใตถูกต้อง
มันไม่เป็นของยากลำบากอะไร มันยากก็ตรงที่เราใตใจตัวเอง ไม่รู้จักหักห้ามใจตัวเองไว้
ไม่ทำตามกฏระเบียบของพระพุทธเจ้า

อาตมาว่า ข้อวัตรปฏิบัตินี้ พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้พร้อมแล้วทุกอย่าง

ที่เราพากันศึกษาเล่าเรียนรู้อยู่ ทั้งนักธรรมชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอก แต่เราขาดการปฏิบัติตามความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมานั้น มีไข่ว่าจะขาดตำราขาดยุคขาดสมัย ตำรับตำรายังอยู่ คัมภีร์ยังมีอยู่ พุทธอยู่ สอนอยู่ เคี้ยวอยู่แต่ไม่ยอมกลืน เพราะขาดการปฏิบัติอย่างจริงจัง

ต่อมาการนับถือศาสนาเลยกลายเป็นประเพณีไปวชก็บวชพอเป็นประเพณี ทำบุญก็ทำบุญพอเป็นประเพณี ทุกอย่างจะเหลือเป็นประเพณีไปแล้ว มันจึงเสื่อมลงๆ พุทธอีกอย่าง ขอบปฏิบัติศีลธรรมทั้งหลาย เปรียบเหมือนนูกเกลือ สัตว์โลกทั้งหลายเปรียบเหมือนนูก้อนเนื้อถ้าหากว่าเกลือมันเสื่อมคุณภาพ หรือมีน้อยเมื่อไรแล้ว เนื้อก็จะเน่าเท่านั้น มีน้อยก็เน่ามอด มีมากก็เน่ามาก โลกเราเน่า ถ้าหากขาดจากศีลธรรมแล้ว ไม่ไหวไปไม่รอด จะหมუნเขาไปไกลความพินาศ เหมือนกับก้อนเนื้อที่มันต้องเน่า เพราะขาดเกลือ มันเป็นนอย่างนั้นจริงๆ การแสดงความเคารพคารวะทั้งหลายนั้น ก็จะหมดไป สิ้นไป ถ้าปราศจากศีลธรรมแล้ว ลูกกับพ่อแม่ก็ไร้ความหมาย ครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์ก็ไร้ความหมาย ภรรยาสามีก็ไร้ความหมายเช่นกัน มันจะกลับกลายเป็นสภาพอย่างอื่นไป อันนี้มิใช่เรื่องอื่น เป็นเพราะมนุษย์ขาดจากการปฏิบัติตามศีลธรรมนั่นเอง

คำที่ว่า พระพุทธเจ้า และพระสาวก ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนั้น พวกเราไปเข้าใจเอาว่า ท่านไปรู้อะไรที่ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ สูงเกินไป พวกเราที่เป็นสามัญชนคนธรรมดา เมื่อเข้าใจดังนี้ จึงไม่มีความสามารถ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามข้อวัตรนั้นได้ เกิดความท้อแท้จิตใจอ่อนใจในข้อวัตรปฏิบัติ

ในสมัยก่อนนั้น พระอาจารย์มั่น พระอาจารย์เสาร์เทศน์สั่งสอนประชาชน ก็เทศน์เรื่อง ทุกข์ สมุทัย นิโรธและมรรค ท่านเจ้าคุณสมเด็จเจ้าคุณเจ้า “ธรรมะของจริงของพระอรหันต์เจ้า เอามาเทศน์ทำไม ไม่ควรเอามาเทศน์ให้คนธรรมดาฟัง” นี่เห็นใหม่เลวถึงคราวจะหลง มันไม่ยากนักหรอก เพราะไม่เข้าใจว่าอรหันต์ 4 นั้น มันเป็นไม่ใ้ตรงนักหรอก ให้อุบายแนะให้สัตว์ทั้งหลาย เขาไปเห็นความจริง เมื่อสัตว์ทั้งหลายเขาไปเห็นความจริงแล้ว เขาจึงจะรู้อเองเห็นเอง การประกาศธรรมทั้งหลาย ก็ไม่ยากให้ประกาศอรหันต์ 4 อันเป็นความจริง ให้อุบายกันปกปิดไว้เหมือนกับพระพุทธองค์ตรัสว่า ให้พิจารณาความเกิดแก่เจ็บตาย มรณัสสติคือความตาย พระพุทธเจ้าท่านให้พิจารณาให้รู้ มีอาณิสสสมาภู แต่บางคนไม่ยอมฟัง ไม่ยอมพูดถึง ใครพูดก็ห้ามไว้ว่า “พูดถึงความตายแล้ว มันหมดสนุกห้ามพูด” ให้อุบายแต่เรื่องอื่น เรื่องที่มันพามัวเมา หลงระเริง ไปตามกิเลสตัณหา คนไม่ยอมเห็นบุญแต่พอไปเหยียบบุญเขา ก็ร้องลั่นกลัวตาย นี่เป็นความเข้าใจผิดของคนเราโดยมาก การบำเพ็ญบุญวันนี้ก็เหมือนกัน ให้อุบายเขาเข้าใจคำว่าบุญ บางทีเข้าใจผิด เห็นคนมารวมมาก ๆ ก็เข้าใจว่าเป็นบุญ เห็นคนมาน้อยก็เข้าใจว่าไม่เป็นบุญ ความจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้น บุญมีได้เกี่ยวกับความนอยความมากของจำนวนคนหรือของ ถ้าหากทำถูกต้องตามคำสอนตามความเป็นจริงแล้ว ก็เป็นบุญทั้งนั้นเหมือนกับเราไปดูลิงนั้นแหละ ไปดูน้อยคนก็เห็นลิง ไปดูมากคนก็เห็นลิง ไม่มีใครไปดูเลยมันก็เป็นลิงของมันอยู่ มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น ฉะนั้นเรื่องบุญก็เช่นกันไม่ได้เกี่ยวกับจำนวนน้อยหรือมาก คนมากสร้างความคิดก็มีอยู่ สร้างความถูกต้องก็มีอยู่ มันไม่แน่นอน ที่แน่นอนก็ตรงที่เป็นความจริง เป็นความถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เช่นเราพากันมาทำบุญกฐินวันนี้ ใต้ทำบุญกฐินแล้วก็ดีใจ ถ้าหากได้นำมหรสพ ดนตรี

มาฉลองหมดเงินหมดทองไปหลายพันหลายหมื่น ก็นี่ก็ดีใจ
เราทำบุญแล้วไม่ได้พิจารณาหาเหตุผล ไม่เอาสิ่งที่คุณควรเอา ไม่ยอมมละวางสิ่งที่คุณควรละวาง
ก่อนจะทำบุญก็ทำความผิดเวลาทำบุญก็มาทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องเป็นความผิดความเดือดร้อนเราต้อง
ฟัง คำว่าบุญนั้นนะ ถ้าเป็นบุญ มันก็ไม่ใช่บาปถ้าถูกต้อง มันก็ไม่ใช่ผิด
การทำบุญแต่ละครั้งสิ้นเปลืองมาก สิ้นเปลืองของภายนอก
หมดสัตว์ไปหลายตัวหมดเหล่าไปหลายล้าง หมดสิ่งของไปหลายอย่าง เราไม่ได้พิจารณา
มันเป็นการทำบุญนอกพระพุทธรศาสนาเอาตุ้มไปก็ขัดใจคนที่ยังไม่เข้าใจเขาเข้าใจแล้วก็ทำ
ผิดไม่ได้ เราเคยคิดไหมว่า บุญที่เราจะได้รับมันคืออะไรอยู่ที่ไหน
บุญนั้นก็คือความสุขที่ปราศจากโทษ มันอยู่ที่จิตใจของเราเอง ถ้าหากใจเราไม่เป็นบุญ
ใจไม่เลิกละความผิดออกไป ใจไม่ยอมละความชั่ว ความดีเข้ามาได้อย่างไร ไม่มีทางเข้ามาได้

การทำบุญกุศลก็เพื่อละกิเลส เพื่อสํารอกกิเลสเพื่อละความโลภ ละความโกรธ
ละความหลง เพื่อถอนความสกปรก ความไม่ดี ออกจากใจตัวเองต่างหาก
มันไม่ใช่เรื่องราเริงสนุกเฮฮา เรื่องบุญคือเรื่องของความสงบระงับ บุญกุศลนั้นมันมีได้อยู่
ที่หมอน ที่สาด ที่เสื่อ มีได้อยู่ที่ผ้า เพราะคนมีสิ่งเหล่านี้แล้ว ยิ่งซำกััน ยิ่งลักของกัน ยิ่งดากััน
ยิ่งเบียดเบียนกันอยู่

พูดง่าย ๆ บุญก็คือ การเอาวัสดุต่างๆ มาให้คนอื่น เพื่อลดละความอยากของตนให้
น้อยลง ไม่เบียดเบียน ไม่ลักของของคนอื่น ไม่อิจฉา ไม่ริษยา พี่ป่านาอาทั้งหลาย
การทำบุญก็เพื่อบรรเทาความชั่วออกจากใจ มีใจว่าของที่เอาออกก็เอาออก
แต่ของที่ขนเขาก็กัันยังขนเขาไว้ในใจอยู่ มันเหมือนกับการเดินทาง เดินหนาหนึ่งก้าว
ถอยหลังหนึ่งก้าว มันจะไปถึงไหนกันแล้ว มันจะถึงที่หมายกันได้ได้อย่างไร อย่างนี้มันไม่ถึงหรอก
เรื่องพระศาสนาเนี่ย เป็นเรื่องของจิตใจ ไม่ใช่เรื่องอย่างอื่น ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นเรื่องของจิตใจ
แหมคนเราจะคิดผิดหรือคิดถูกก็ใหญ่เรื่องบุญนั้นจะไต่มาหรือน้อยก็ใหญ่ที่ใจของเรา
ถ้าให้ทานของมาก ๆ แต่กิเลสเรายังละไม่ได้ ก็หมายความว่า
ทุกข์มันยังไม่หมดทำบุญเพื่อลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง
ให้เบาบางลงนี่เป็นการสร้างบารมีของเรา เรียกว่า ทานมัย เรื่องการสร้างบุญกุศลนั้น
เป็นเรื่องถวายเป็นและสิ่งของแกภิกษุสงฆ์ ที่มีจำพรรษาอยู่ในอาวาส 5 รูปขึ้นไป ใครมีมากทำมาก
ใครมีน้อยทำน้อย พูดถึงพวกกุศลนั้นไม่ยาก เขามาทอดผ้าบังสุกุล ภิกษุชวณกันทำเอาเองก็ได้
ถ้าไม่ต้องการอาวาสสงฆ์(ขอผ่อนผันทางวินัย 5 ขอ) ดังนั้น การกระทำบุญกุศลที่วัดป่าพงนี้
และสาขาของวัดป่าพงนั้น ไม่ต้องการสิ่งอื่นใด ต้องการจิตใจของญาติโยม
ใหม่มีความรู้ความเห็นใหญ่ถูก ตัวการก็คือจิตใจคน เพราะจิตใจของคนเรานั้น
พระบรมศาสดาตรัสว่า ทุกข์ทั้งหลาย โทษทั้งหลาย นั้นมันเกิดที่ใจ
ไม่มีอะไรที่จะร้ายแรงเท่าจิตใจที่มีความเห็นผิด ความเห็นผิดนี้มันร้ายแรงกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
สิ่งที่เป็นประโยชน์นั้น ไม่มีอะไรที่จะยิ่งกว่าความเห็นถูกต้อง
พระศาสดาต้องการจะน้อมนำใจสัตว์ทั้งหลาย สงเขาไปที่ความเห็นถูกความเห็นชอบ
เรียกว่ามรรค พวกเราพากันนับถือพระพุทธรศาสนาหลายพันปีแล้ว มันเสื่อมหรือมันเจริญ
เคยพิจารณาไหม หรือสักแต่ว่าทำ ๆ ไปเท่านั้น เช่นเรากล่าวว่า พุทธ สรรณ คัจฉามิ ธรรม สรรณ
คัจฉามิ สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ขาพเจ้าขอถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เป็นที่พึ่งที่ทานพระศาสดาให้ถึงนั้น ทานสอนให้เราสนใจในตัวเอง
อย่าสนใจในของนอกตัวอันความสุขหรือทุกข์ที่เกิดในอดีต ในอนาคตหรือปัจจุบันนั้น
มันเป็นกฎธรรมชาติธรรมดา มันเป็นกฎของกรรมที่เราได้ทำไว้ ได้บำเพ็ญไว้ มันจะดีหรือจะชั่ว
ก็อยู่ที่การกระทำคือกรรม เมื่อเรายังไม่เข้าใจมันจึงเกิดความยุ่งยากลำบาก

การเรียนรู้พุทธศาสนานี้ บางคนเรียนแต่ด้านนอกเรียนเวทย์มนต์รูกูลคาถาต่างๆนานา เพื่อให้ได้อยู่คงกระพันไปตามเรื่อง ส่วนการนับถือนั้นก็นับถือตนไม่ ภูเขา จอมปลวก กอนหินต่างๆ ว่าเป็นที่พึ่ง ไปพึ่งของภายนอก ซึ่งมันไม่เป็นสาระประโยชน์อะไรเลย มันเป็นเพียงการอ้อนวอนตามความคิดผิดๆ เจ็บไข้ได้ป่วยมาก็ไปอ้อนวอนเพื่อให้หายจากป่วยไข้ ไปหาหมอดู ไม่ได้ไปปรึกษาหมอยา ปรึกษาแพทย์นั้นมันมีเหตุผล

แพทย์จะใดคนหาสมุฏฐานของโรคที่เป็น

แล้วก็จัดการรักษาให้ยาส่วนหมอดูนั้นก็ก็จะบอกไปตามประสาว่าวันไม่ดีเดือนไม่ดีปีไม่ดี ให้สะเดาะเคราะห์ผูกดวง รดน้ำมันต์ ไปอย่างนั้นแหละ ยิ่งทำก็ยิ่งฉลาดน้อยลง ถ้าวันเดือนปีไม่ดี ก็พากันเอาทิ้งเสียสิ อย่าไปไข่มุนเลย ความจริงแล้ว วันเดือนปีมันก็อยู่แค่นั้นแหละ มันไม่ดีไม่ร้ายอะไร แต่จะดีจะร้ายเพียงใด ก็อยู่ที่คนเอาเวลานั้นไปสร้างกรรม แล้วผลของกรรมก็ตามมาสนองเขาผู้ทำไว้นั้นๆ การบวชนาค ถึงคราวเราพากันบวชนาค บวชเป็นพระแล้วก็ยังมาทำบายศรีสู่ขวัญอีก ให้โยมมาบายศรีให้พระ อย่างนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ทำ แต่เราก็ชอบทำกันนัก ถ้าได้ทำแล้วก็สบายใจ ของเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้แหละ มันเป็นเหตุให้เห็นผิดเป็นถูก เมื่อเราทำอย่างนั้น ชื่อว่าไม่ได้เขาถึงพระรัตนตรัย พระพุทธเจ้าไม่ให้นับถือสิ่งเหล่านั้น มันไปถือว่า สิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี วันนั้นดี วันนั้นไม่ดี ไปดูแต่ของภายนอก ไม่ได้ตรวจดูตัวเอง ไม่ได้ดูในใจของตัวเอง เวลาปลุกบาน ก็หาฤกษ์หายาม ไปถามอาตมาว่า วันไหนดี อาตมาบอกวามันดีทุกวัน ถ้าอุปกรรมมีชางก็มีอยู่ ก็ให้ทำไต่ มันดีแล้ว แต่ถ้าอุปกรรมไม่มี ชางก็ไม่มีทำงานให้ วันนั้นไม่ดีเลย บางคนจะเดินทางไกลก็เลือกหาวันดี วันไม่ดีกว่าถามอาตมา อาตมาก็บอกว่า ถ้าวันไหนเรามีเงิน คุณครองก็อนุญาต วันนั้นเดินทางดี ถ้าเงินไม่มี แม่บ้านก็ไม่อนุญาต วันนั้นไม่ดี ไม่เป็นมงคลเลย อาตมาบอกอย่างนี้ บางคนก็ไม่ชอบใจ

คนสมัยนี้ ชอบพูดว่า คนนั้นไม่ทันสมัย คนนี้ไม่ทันสมัย

ไม่ทราบว่าทันสมัยอะไรของเขา สมัยสบายหรือสมัยขวนขวาย บางคนชอบพูดว่า

พระป่าชอบใช้สีกันไม้นอน เพราะสมัยก่อนไม่มีสียอม

เวลาฉันก็ฉันในบาตรเพราะไม่ถวยมีขามไซ้ แต่เดี๋ยวนี้ ทันสมัยแล้ว ของใช้มีเยอะแยะ

ไม่ต้องฉันในบาตรก็ได้ ฟังเขาพูดเถอะ พูดไปตามความคิด ไม่ได้พิจารณาให้ถ่องแท้

เพราะเป็นเช่นนั้นเอง ระเบียบ กฎเกณฑ์ วินัย ที่พระพุทธองค์บัญญัติไว้ จึงเลอะเลือน

ถูกกลบเกลื่อนบิดเบือนไปจาก เดิม เพราะเราตีความหมายเอาตามใจชอบ

เมื่อเราเข้าวัดตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็ยังมีบุคคลบางคนล้อเลียนว่า “เป็นคนแก่

เจ้าธัมมะธัมโม” ก็เลยละอายไม่อยากไปอีก จะไปอายมันทำไม เขาวัดมาปฏิบัติธรรมมันผิดอะไร

มันผิดตรงไหน พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่องความละอายความกลัวไว้

แต่ท่านมิได้สอนให้อายอย่างนี้

ท่านสอนให้ละอายต่อความชั่วความผิดอันจะนำชีวิตไปสู่ความเดือดร้อนเสียหาย

ให้กลัวผลของความชั่วความผิดที่จะตามมาให้โทษ ทุกข เวรภัย แกตนเอง ท่านให้ละอาย

ให้กลัวอย่างนี้ การกระทำความดีมีประโยชน์ การเข้าวัด การปฏิบัติธรรม

มันเป็นความดีไม่ใช่เรื่องที่น่าละอาย เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ ดีใจสบายใจ จึงจะถูก

เพราะเป็นสิ่งที่เราทุกคนควรจะสนใจ

พระพุทธองค์สอนให้มีความเชื่อ ก็ให้เชื่อพระธรรมคำสอนของท่าน เชื่อความจริง

เชื่อเหตุ เชื่อผล ต้องพิจารณาไตร่ตรองให้ดี อย่าไปเชื่อมงคลตื่นข่าวเชื่อลมๆ แล้งๆ

ไม่มีเหตุผลเพียงพอ เชื่อตามคำ ทำตามเขา ไปตามเขาก็เลยกลายเป็นเหมือนควาย

ที่ถูกเขาจูงจุมูกถ้าเขารอยจุมูกได้แล้วเสร็จเลย แล้วแต่เขาจะจูงไปทางไหนจูงไปกินเหล้า

จงไปเล่นการพนัน

จงไปเที่ยวกลางคืนและจงไปทำชั่วทำผิดอีกหลายอย่างแล้วผลของการกระทำก็ตามมา
ได้รับความทุกข์ความเดือนร้อน ไม่เฉพาะแต่ตัวผู้ทำเท่านั้น แม่แต่พ่อแม่และญาติพี่น้อง
ก็ต้องพลอยเดือดร้อนจนวายไปด้วย เสียเงินเสียทรัพย์สิน เสียเกียรติและศักดิ์ศรี
เป็นอันกล่าวได้ว่า เราทำผิดทำชั่วคนเดียวเพราะถูกจูงจมูก แต่ผลลัพธ์ออกมา
ขยายเป็นวงกว้างออกไป ถึงวงศาคนญาติอีกด้วย ฉะนั้น

เราควรหันเข้าหาการประพฤติปฏิบัติธรรมเดินจงกรม นั่งสมาธิ อบรมจิตใจของตน
อย่าประมาทอย่าปล่อยใ้คนอื่นหรือกิเลสตัณหาหาคู่จูงเราได้ เมื่อใจถูกอบูรณ มีกำลังดีแล้ว
ใจก็จะมีภูมิต้านทานเพียงพอกิเลสตัณหาจะพ่ายแพ้ ไม่สามารถมาจูงเราได้ ถ้ากำลังใจเราอ่อน
กำลังใจอ่อนกิเลสก็จะเข้าแทรกซุน เขาทับถม

ชักจูงไปตามเส้นทางสู่ความเลวร้ายทั้งหลายจึงสมควรอย่างยิ่ง
ที่เราจะต้องรีบสร้างวัดใหม่ขึ้นในใจสร้างคุณธรรมไว้ในใจ

เอาขอวัตรปฏิบัติของพระพุทธองค์และพระอริยสงฆ์สาวกมาเป็นหลัก ทำตามท่านอบรม จิตใจ
กาย และวาจาของตน ให้เจริญก้าวหน้า จึงจะได้ชื่อว่าได้ทำบุญที่แท้ ทำกุศลที่จริง
ทั้งชายและหญิง เชื่อว่าเราทั้งหลายได้ร่วมกันสร้างวัดใหม่ขึ้นภายในของตน ย่อมเกิดผลเป็นสุข
ความเจริญรุ่งเรืองสืบไป และเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกหลานในภายหลัง เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ขอบคุณที่มาข้อมูล